

Benen

Het huwelijk was meer dan goed. Al die jaren waren ze dol op elkaar. Ome Kobus en tante Annie waren ondanks hun redelijk vergevorderde leeftijd nog steeds intiem en als ze alleen waren noemden ze elkaar nog steeds bij de koosnaampjes uit hun verkeringsstijd. Een liefdevol huwelijk dat nog jaren mee kon. Ome Kobus had humor, daar was tante Annie toentertijd ook op gevallen. Maar hoe gelukkig ook, de tijd haalde hen in. Tante Annie begon dingen te vergeten en ome Kobus kreeg suikerziekte. Zwaar suiker, zoals hij dat noemde. Zo erg dat anderhalf jaar later zijn beide benen werden geamputeerd. Met tante Annie ging het ook steeds slechter en rond de tijd dat ome Kobus in een rolstoel zat was zij volledig dement. Van thuis wonen was geen sprake meer.

Het stel verhuisde naar een verpleeghuis waar ze samen op een kamer terecht kwamen. Een kippenhok waar de rolstoel van ome Kobus nauwelijks kon keren. Daar lagen ze dan 's avonds in bed. Zij wist niet meer wie naast haar lag en hij lag daar zonder benen waardoor hij regelmatig naar het midden van het bed opschoof. Ineens stond het leven van ome Kobus volledig op zijn kop. Dat van tante Annie natuurlijk ook, maar zij wist het gelukkig niet meer. Ome Kobus werd steeds somberder, de altijd vrolijke man veranderde onherkenbaar. Lang zat hij voor zich uit te staren. In het niets, zo leek het. Hij sprak met de dokter over zijn somberen buien en zijn onmogelijke leven. Die gaf hem pillen, maar daar schoot hij niet zoveel mee op. Zijn stemming veranderde niet noemenswaardig.

Verskillende bewoners hadden hem nog zien rijden in zijn rolstoel, naar sommigen had-ie zelfs gezwaaid. Ome Kobus reed op z'n gemakje naar het station, bij het voorste spoor stopte hij en zat rustig te wachten. Toen de trein kwam nam hij een aanloopje en reed met rolstoel en al op de rails. Hij had het zo uitgemikt dat de trein met geen mogelijkheid meer kon stoppen.

De vrijwillige brandweer rukte uit en zocht ome Kobus' verspreide lichaamsdelen bij elkaar. Maar hoe ze ook zochten, ze misten twee benen. Ze snapten er niets van. Gelukkig kwam neef Arie een kijkje nemen nadat hij had gehoord dat er iets op het spoor was gebeurd. Hij bracht uitsluitel. 'Verrek, dat is ome Kobus,' riep-ie. 'Die goeie mens had geen benen. Al jaren niet.' In sommige kroegen wordt het verhaal van de zoektocht naar zijn benen nog steeds verteld. En steeds tot grote hilariteit van de bezoekers. Hoe hij ook dood wilde, in die verhalen leeft hij nog steeds een klein beetje voort. Hij zou er zelf hartelijk om gelachen hebben. Tante Annie heeft nooit geweten dat-ie dood was.